

Aclariments sobre el RUI i la Via Abat

written by Arnau Fuentes | 12 de juny de 2016

Sembla que, aquesta setmana, el concepte del [Referèndum Unilateral d'Independència \(RUI\)](#) ha acabat d'esclatar. Ja feia dies que corria, però ara, en especial amb l'inici de la campanya de repetició de les eleccions espanyoles –fet que no deixa de ser curiós–, tothom parla i comenta el nou *hashtag* de moda.

Tanmateix he detectat certes divergències en la interpretació del #RUI. M'explico. Pel que porto veient, tot començà el 17 de maig amb la compareixença del dr. **Antoni Abat** al Parlament on defensava una visió clara: existeix una majoria clara per fer una declaració d'independència. Es pot fer. Caldria confirmar-la amb un referèndum. Això és el que hauria de fer el nou govern.

A diferents punts o focus d'inici a diverses publicacions digitals –individuals o de premsa–, el tema s'ha anat estenent s'han anat recuperant texts de fa un i dos anys. Els qui ara anomenen la «tríada sònica» (?) –**Jordi Graupera, Bernat Dedéu i Enric Vila**– defensaren aquesta via, o com a mínim a mi m'ho va semblar, i la començaren a moure. S'han fet diferents articles aquí i allà –sí Domenechs, segueixen fent articles. La cosa ha anat creixent i ara, ja en campanya, diaris de paper, digitals, polítics i gairebé tothom parla de forma oberta del famós RUI, que està esdevenint tema de mercadeig electoral... a les eleccions espanyoles.

La cosa és que veig que vora el 80% del que llegeixo sobre el #RUI es refereix a una cosa molt diferent de la Via Abat: defensen la convocatòria d'un RUI, bé a l'escolesa –és a dir pactat– o bé de forma unilateral si l'Estat espanyol segueix negant-se. Per fer-ho suau, i com vull que aquest article

sigui purament definitori, només diré que em sembla un «torni a la casella de l'estiu de 2014, sense cobrar».

Això crea moltes preguntes: nous noms, nous conceptes i noves teories per a una cosa que ja es va intentar i no es va fer bé –per infinits motius que ja no m'interessen. Per tant, i després de confirmar-ho amb el mateix Abat, intueixo que aquí hi ha dues visions i, crec, s'estan confrontant conceptes. Cal explicar bé quina és la Via Abat (*copyleft*) i no estaria gens malament que hom es posicionés. Tal com ho veig, seria això:

Dia 0. Per seguir la legalitat vigent catalana es proposa una llei que insti al Govern a declarar la independència i a convocar immediatament un referèndum per a confirmar-la. Com la famosa «declaració del 9N», però útil i clara. La llei segueix el seu procés i es vota al ple del Parlament. Al mateix ple es vota la modificació de la Llei 10/2014 de consultes populars no referendàries per tal d'eliminar el «no» del títol i fer que els resultats siguin vinculants. En cas que s'aprovin ambdues lleis, es publiquen a la següent edició del DOGC.

Dia 1. Les lleis surten publicades al DOGC i entren en vigor. De forma immediata, el president proclama la independència –al balcó del Palau de la Generalitat, al Parlament o a un búnquer subterrani, tant se val. A partir d'aquest moment, Catalunya és un Estat independent i sobirà –és a dir, la llei màxima ja no és la *Constitución Española* sinó l'*Estatut*. En acabar la proclamació d'independència, i d'acord amb l'article 4.2, supòsit a, de la Llei 10/2014, el President convoca per iniciativa institucional la confirmació de la situació.

Dia 2. Es publica la convocatòria al DOGC i comença a comptar el termini. Si tot està envestit –que hauria d'estar-ho per fer les coses de forma ràpida i fàcil–, el referèndum de confirmació es pot fer en els 30 dies que preveu l'article 10.4.

A partir del dia 1, la Conselleria d'exteriors hauria de fer una activitat titànica per visibilitzar la situació. Cercar suport internacional tenint en compte la legislació. La [Convenció de Montevideo](#) (en especial els articles 1, 3, 6, 8 i 11) és clara en el tema del reconeixement: el reconeixement internacional és irrellevant per l'existència d'un país. Això sí, cal tot el suport que es pugui per tal de neutralitzar el màxim possible els moviments de violència espanyols.

De la mateixa forma les conselleries, a casa, (economia i finances i interior especialment) han de fer tot el possible per garantir la seguretat de les infraestructures i la caixa del Govern. Com fer-ho, això de la caixa? De la part tècnica –possible bloqueig de comptes per part del Banc Central– en tinc poca idea però segur que algú podria posar-hi llum.

Dia 32. Es celebra el Referèndum de confirmació d'independència. Amb observadors internacionals i el que faci falta. Es fa el recompte i el resultat s'accepta i acata.

Si guanya el no, el Parlament deroga la llei de proclamació d'independència i ens preparam per esdevenir la Irlanda de **Cromwell**. Si guanya el si, visques a Catalunya, convocatòria immediata d'eleccions i el nou Parlament haurà de fer lleis que substitueixin les espanyoles, estructures d'Estat, debatrem el model social de país, debatrem constitucions i el que calgui.

Aquesta, i no una altra, és la que considero la Via Abat. Torno a dir-ho. Aquest és un text descriptiu. Aquí no entro en consideració si el dia 0 pot ser avui, demà o d'aquí a 13 mesos, ni percentatges d'acceptació referendaris –tant de llindar si/no com de resultat–, ni si aquesta opció és més viable, fa més bona olor o renta més blanc, ni gairebé res tècnic.

El meu objectiu és descriure de la forma més exacta possible quina és la Via que es defensà el 17 de maig al Parlament.

Quina és la via de secessió que defenso jo –també de fa anys i amb molta menys visibilitat. I intentar clarificar conceptes per evitar caure en la retòrica processionària. Com he dit al principi, cal clarificar aquest tema. És temporada electoral i els venedors de diaris –i de fum– fan l'agost.